

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. I.**, zastoupeného JUDr. Alexandrem Belicou, advokátem, se sídlem Smetanovo nám. 7, Ostrava - Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2005, č. j. OAM - 1008/VL - 20 - 11 - 2005, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 3. 2007, č. j. 61 Az 75/2005 - 16,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi JUDr. Alexandru Belicovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

Jako důvody kasační stížnosti uvádí stěžovatel v kasační stížnosti ze dne 10. 4. 2007, jež byla k výzvě soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 61 Az 75/2005 - 28, doplněna ustanoveným advokátem pro řízení o kasační stížnosti, výslovně důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž toliko specifikuje důvody podle písm. a) a b) citovaného ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., když namítá nezákonnost rozhodnutí napadeného kasační stížností a vady řízení před správním orgánem. Stěžovatel považuje rozsudek krajského soudu za nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky soudem a rovněž namítá vady řízení před správním orgánem, neboť žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, opatřené důkazy nebyly úplné, rozhodnutí nevychází ze zjištěných podkladů a není v něm logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Další důvody porušení zákona o azylu a ust. § 103 s. ř. s pak stěžovatel navrhuje z opatrnosti, jak výslovně uvádí, přestože další, než uvedené důvody, nedokáže

specifikovat. Nutno uvést, že jako důvod žádosti o azyl uvedl stěžovatel v azylovém řízení obavy o vlastní život kvůli jednání ze strany věřitele, který po něm vymáhal finanční prostředky zapůjčené za účelem podnikání a jež nebyl schopen ve stanoveném termínu vrátit, a dalším důvodem je legalizace pobytu v České republice. V kasační stížnosti pak stěžovatel opakovaně odkázal na tyto důvody, kvůli kterým požádal o azyl v České republice s tím, že si na těchto důvodech i nadále trvá, neboť nebylo přihlédnuto k jeho závažné osobní situaci, kvůli které musel opustit domovský stát. Dále uvedl, že se domnívá, že v případě legálního pobytu na území České republiky bude schopen situaci vyřešit a dluh vrátit a poté se již nebude obávat o vlastní život. Stěžovatel je přesvědčen, že splňuje vzhledem ke své osobní situaci zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině - dlužníků, když na Ukrajině není schopen podnikáním ani jiným zákonným způsobem vydělat finanční prostředky a dostát svému závazku. Důvod zvláštního zřetele hodný k udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu pak stěžovatel spatřuje právě v tom, že se dostal do tíživé sociální situace. Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Z uvedených důvodů pak navrhuje, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tomu odpovídá také obsah kasační stížnosti, a tedy kasační stížnost je obecně, *s výjimkou její části, jak bude dále uvedeno*, přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že v té části, kde stěžovatelka argumentuje kasačními důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. - nesprávné posouzení právní otázky při vyhodnocování jeho azylových důvodů, lze uvést následující: touto otázkou se Nejvyšší správní soud vnitřně jednotně a nerozporně zabýval v řadě svých předchozích rozsudků. Pro příklad lze uvést rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 293/2005, sp. zn. 4 Azs 15/2005 nebo sp. zn. 2 Azs 147/2004. Ke kasačním důvodům podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí, že vadu řízení před správním orgánem lze shledávat, pokud skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, nemá oporu ve spisech nebo je se spisy v rozporu, popřípadě byly při jejím zjišťování porušeny procesní předpisy. Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učiněnému správnému skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Takové vady řízení však nebyly zjištěny.

K namítanému důvodu kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí ve světle konstantní judikatury, že není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74).

K námitce stěžovatele, že správní orgán měl jeho osobní situaci podřadit důvodům obsaženým v ust. § 12 zákona o azylu a nikoliv ustanovení § 16 zákona o azylu, odkazuje Nejvyšší správní soud na právní názor vyslovený v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikován jako č. 244/2004 Sbírkou rozhodnutí NSS.

K námitce, že stěžovateli měl být udělen azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, je nutno uvést, že Nejvyšší správní soud již ve své předchozí ustálené judikatuře dospěl k závěru, že v případech zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 zákona o azylu není vůbec zkoumána možnost udělení humanitárního azylu podle § 14 citovaného zákona. Pro příklad lze uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 414/2004 nebo rozsudek č. j. 3 Azs 208/2005 - 50.

Obava z jednání ze strany soukromých osob není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu stěžovatele dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny. V tomto směru soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 22/2004.

Ohledně námitky stěžovatele týkající se obav z pronásledování ze strany věřitele kvůli příslušnosti k „sociální skupině dlužníků“ odkazuje Nejvyšší správní soud na právní názor vyslovený v rozsudku ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004 - 67. Strach z pronásledování kvůli příslušnosti k uváděné sociální skupině není důvodem pro udělení azylu podle zákona o azylu, neboť není zapříčiněn důvodem pro azylové řízení významným, tedy rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory žadatelky, ale obavami z jednání ze strany soukromé osoby. Zákon o azylu pojem sociální skupina

nevymezuje, lze však výkladem dospět k závěru, že „sociální skupina“ se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod. U dlužníků pronásledovaných ze strany věřitelů, tedy soukromých osob, kvůli tomu, že nejsou schopni vrátit zapůjčené finanční prostředky, proto nelze o sociální skupině hovořit.

Rovněž tak snaha legalizovat pobyt na území České republiky není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. V tomto směru soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení dané právní otázky krajským soudem se naprosto nevymklo z obvyklé a ustálené rozhodovací praxe, když tatáž otázka již byla totožně posouzena a rozhodnuta opakovaně dříve. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatelku z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházel a jakými právními úvahami se při rozhodování řídil.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji. O odkladném účinku Nejvyšší správní soud nerozhodoval - je stanoven přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 8. 2007, č. j. 61 Az 75/2005 - 28, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 9. 2006, odměna za jeden úkon právních služby ve výši 2100 Kč spočívající v písemném podání soudu ve věci doplnění kasační stížnosti, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky, tj. 1 x 300 Kč za jeden úkon podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu